

SANTA MARGARIDA, l'ermita

Catalunya romànica, resum



Una perspectiva del volcà de Santa Margarida, a l'interior del cràter del qual hi ha l'església.

J. TODO-TAVISA

Aquesta església es troba al volcà de Santa Margarida, al centre del seu cràter, d'uns 2 000 m de diàmetre a la seva boca, i que és un dels més ben conservats i més bonics de la comarca, voltat de bosc.

Mapa: 295M781. Situació: 31TDG623657.

Hom hi pot accedir per la carretera d'Olot a Santa Pau. Al quilòmetre 6, al coll de Caselles, surt un camí que passa per la casa de Caselles i amb uns 25 minuts hi porta. (JVV)

Història

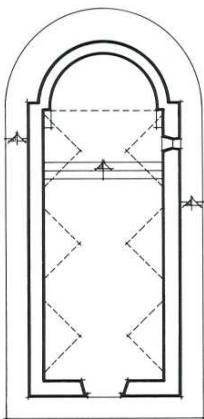
La capella romànica de Santa Margarida de la Cot, que depèn de la parròquia de Sant Miquel de la Cot, és situada dins el cràter del volcà del mateix nom, ja que, segons els Goigs a llaor de Santa Margarida, en aquest indret fou descoberta una imatge de la santa màrtir cristiana del segle III, cosa que n'originà la devoció a la zona i la construcció de la capella.

Malgrat ésser, segurament, del segle XII, l'església de Santa Margarida de la Cot no apareix documentada fins el 1403, en què Bernat de ça Terrada, rector de Sant Miquel de la Cot, deixà 10 sous a Santa Margarida en el seu testament. Tanmateix, l'única font que ens permet de reconstruir, si més no precàriament, la història d'aquesta capella entre els segles XV i XVIII són les actes de les visites pastorals realitzades pels bisbes de Girona, o pels seus vicaris. Aquestes informen, l'any 1436, que Santa Margarida de la Cot es trobava força malmesa a causa dels terratrèmols del 1427 i el 1428, per la qual cosa calgué restaurar-la.

L'any 1548 la capella de Santa Margarida tenia altar i ara consagrats i el seu estat de conservació era prou bo, malgrat que les visites pastorals dels anys 1551 i 1554 manessin que s'adobés la teulada i les parets, cosa que no es féu fins l'any 1569. Aquest fet demostra la poca atenció que rebé la capella en dependre d'una parròquia petita, com era la de Sant Miquel de la Cot, que mai no pogué atendre-la degudament, i explica que uns anys més tard, el 1626, calgués adobar el sòl i, novament, la teulada de la capella.

Al començament del segle XVIII Santa Margarida de la Cot es trobava en bones condicions, tot i que el seu altar no tingués els ornaments necessaris, cosa que posen de relleu les visites pastorals dels anys 1727 i 1734, i que no fou solucionada fins que, el 1776, hom decidí portar-los de l'església de Sant Miquel a l'hora de celebrar-hi la missa. (JFC)

Església



0 1 2 3 4 5
m

Planta, a escala 1:200, de l'església, un edifici amb una nau rectangular, capçada a llevant per un absis semicircular, típic exemplar del segle XII, bé que alguns elements, sobretot l'aparell, la poden fer datar posteriorment. J. MARGUÍ-G. ANGLADA

L'església de Santa Margarida presenta una estructura molt senzilla, constituïda per una sola nau capçada per un absis semicircular orientat a llevant.

La porta d'accés al temple és a la façana de ponent. Una única finestra, situada al mur de migdia, a l'extrem de llevant, n'il·lumina l'interior.

La nau és coberta amb una volta de guix d'època moderna que impedeix l'examen de la volta primitiva. L'estat de conservació d'aquesta obligà a construir tres contraforts a cada façana per tal de suportar-ne l'empenta.

El tipus de planta segueix el mateix model, definit per una nau rectangular i un absis semicircular, que la majoria d'esglésies rurals de la comarca, una gran part de les quals foren aixecades al segle XII, bé que el seu aparell, de pedres irregulars sense treballar, travades amb morter de calç, la

situen entre les obres més rústiques d'aquest període, i no es pot excloure que sigui posterior.
(EBC-JAA)



Foto de Josep M. Viñolas Esteva

Actualment la casa i el cràter a passat a ser propietat de la Generalitat de Catalunya (2020)